

N-serve og nedbrydningsproduktet 6-CPA fra marker i USA, behandlet med N-serve.

Endvidere er 6-CPA undersøgt for kroniske effekter, kræftfremkaldende og reproduktionstoksikologiske egenskaber i dyreforsøg af ældre dato, som ikke lever op til de kvalitetskrav, der nu stilles til sådanne forsøg. Endelig er 6-CPA lavtoksisk overfor regnorme.

Der findes ingen langtidsundersøgelser på forsøgsdyr for N-serves eventuelle kroniske eller kræftfremkaldende egenskaber.«

Spørgsmål 16:

ad besvarelsen af spørgsmål 7

Der ønskes oplyst eksempler på lande, der har indført en særlig afgift på handelsgødning, og oplysning om, hvorledes afgiften virker.

Svar:

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der oplyser følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Miljøstyrelsen har kun kendskab til, at der er indført en særlig afgift på handelsgødning i Sverige.

Miljøstyrelsen har været i forbindelse med Naturvårdsværket i Sverige, som har oplyst, at den særlige afgift på handelsgødning blev indført den 1. juli 1984. Afgiften er 30 sv.øre pr. kg kvælstof og 60 sv.øre pr. kg fosfor. Da afgiften blev indført, udgjorde den 5 pct. af udsalgsprisen på handelsgødning.

Formålet med at indføre miljøafgiften blev, dengang den blev foreslået, angivet til at være et mindsket forbrug af handelsgødning. Det årlige provenu er blevet opgjort til ca. 90 mill. sv.kr. pr. år.

Man har i Sverige ikke foretaget nogen egentlig vurdering af miljøafgiftens effekt. Der har efter afgiftens indførelse været en nedgang i forbruget af handelsgødning. Om afgiftens indførelse har været årsag til nedgangen i forbruget, kan ikke siges. En række faktorer kan have haft betydning. Blandt andet har der været en intensiv debat i Sverige om brugen af gødning og om overgødsning. Herudover har der været en stor informationsindsats overfor landmændene. Disse forhold kan have gjort landmændene mere bevidste om gødskningsproblematikken.«

Spørgsmål 18:

Ifølge lovforslagets bemærkninger side 11 kan der ikke ydes støtte til offentligt ejede anlæg. Hvis f.eks. en præstegårdsforpagter har et meget stort husdyrbrug, og der skal foretages miljøinvesteringer, kan loven så udformes således, at der i sådanne tilfælde kan ydes støtte? Forpagteren må jo ellers skulle sælge besætningen.

Svar:

Således som lovforslaget af 13. november 1985 er udformet, kan der ikke ydes støtte til præstegårde, idet der – efter lovforslagets § 1, stk. 3 – ikke kan ydes støtte til virksomheder, der ejes af det offentlige.

Præstegårdenes landbrugsjorder ejes af det pågældende præsteembede og bestyres af et menighedsråd.

Menighedsrådenes administration er at betragte som offentlig administration og er omfattet af lov om offentlighed i forvaltningen.

Som følge heraf må menighedsrådsbestyrelse og ejendomme betragtes »som ejet af det offentlige«.

Jeg har nærmere overvejet denne problemstilling og ligeledes drøftet spørgsmålet med kirkeministeren.

I forbindelse med gennemførelsen af de nye krav i medfør af bekendtgørelse om husdyrgødning og ensilage må det forudses, at de berørte præstegårde vil blive økonomisk belastet på en sådan måde, at præsteembeder i nogle tilfælde må overveje at afhænde landbrugsjorderne. Et af lovens formål har netop været at afhjælpe de økonomiske konsekvenser for landbrugere ved opfyldelse af de nye krav. Det har selvfølgelig ikke været hensigten, at loven skulle få utilsigtede virkninger for det økonomiske eksistensgrundlag for præstegårde. Jeg finder det derfor særdeles betænkeligt, at lovens tilskudsmuligheder ikke kan komme præstegårdsbrugene til gode, idet jeg anser det for også at være af kulturel og landbrugsmæssig betydning, at disse brugs økonomiske eksistensgrundlag tilgodeses.

Som følge heraf vil jeg foreslå en ændring af lovforslagets § 1, stk. 3, således at præstegårdsbrugene – på lige fod med andre brug – kan opnå miljøstøtte.